

Голас часу

1998 г.
СТУДЗЕНЬ

14

СЕРАДА

№ 3 (5730)

Цана 1000 руб.

Грамадска-палітычная газета Маларыцкага раёна.

Выдаецца з 2 жніўня 1945 года.

АТРЫМАЛІ МЕДАЛІ МАРШАЛА ЖУКАВА

Першым пісьмом, якое рэдакцыя атрымала ў новым годзе, было пісьмо 80-гадовага жыхара Мясевіч Сяргея Васільевіча Трафімука. Прызнацца, вельмі прыемна, што Сяргей Васільевіч у такім узросце яшчэ не толькі выпісвае, але і чытае нашу газету. А самае галоўнае, як піша сам С. В. Трафімук, яна навучыла яго чытаць па-беларуску.

«...За тыздзень да новага года ветэранам вайны ўручаліся медалі Маршала Жукава. Прыемна было атрымаць такую ўзнагароду, ды яшчэ і перад вялікімі святамі.

Уручалі медалі старшыня Велікарыцкага сельвыканкама Сцяпан Васільеў і старшыня нашага калгаса Віктар Кірычун. А акрамя іх, выдалі кожнаму з ветэранаў і грашовую прэмію. І хоць яна не надта вялікая, усё роўна было вельмі прыемна, што пра нас не забываюць.

Пасля так званай урачыстай часткі для ветэранаў быў паказаны канцэрт, які рыхтавалі аматары мастацкай самадзейнасці калгаса разам з загадчыцай сельскага клуба Святланай Лойка.

Удзельнікі канцэрта падрыхтавалі вельмі вясёлую праграму, у якой гучалі песні: нашы, беларускія народныя, украінскія. Цудоўна граў на баяне добра вядомы ў тутэйшай акрузе Уладзімір Федарук. Проста зачароўвала сваімі песнямі і іграй таксама на баяне Ірына Валынчук».

Далей у сваім пісьме ад імя працаўнікоў калгаса С. В. Трафімук выказаў удзячнасць работнікам мясцовага аддзялення сувязі, у прыватнасці, загадчыцы яго Веры Барысюк, паштальёнам Волізе Валынчук, Ніне Лаўрынюк, Надзвее Церашчук, якія ўсялякі стараюцца добра выконваць свае абавязкі, апэратыўна абслугоўваюць кліентаў.

Шмат цёплых слоў ад імя сваіх землякоў адрасуе наш чытач і кіраўнікам калгаса: старшніку Віктару Кірычуну і яго намесніку Пятру Наўроску. Як піша С. В. Трафімук, іх паважаюць калгаснікі за тое, што не пакідаюць без увагі ніводнай просьбы.

Што наогул характэрна для С. В. Трафімука? Калі меркаваць па яго пісьмах у рэдакцыю, ён здольны заўважаць у людзях добрае, калі такое ў іх ёсць.

«Калі бываю ў Маларыце, абавязкова заходжу ў магазін «Мяс-малако». Як там заўсёды чыста і ўтульна! А якія ветлівыя і спрытныя прадаўцы тут працуюць! Я думаю, што яны ніколі нікога не пакрыўдзілі, не зняважылі. Словам, яны не здольны на такое».

Падрыхтавала Ірына КАСЦЕВІЧ.

Наталля Міхайлаўна Датык пасля заканчэння Брэсцкага дзяржуніверсітэта па спецыяльнасці біялаг-географ другі год працуе ў Хмялёўскай базавай школе. Гэтую маладую настаўніцу, як адзначыла дырэктар Валянціна Емяльянаўна Курдзюк, адрозніваюць працавітасць, вельмі адказны і творчы падыход да сваёй работы. І, бадай што, галоўная рыса характару Наталлі Міхайлаўны як чалавека, настаўніцы заключаецца ў тым, што яе заўсёды вызначае непадробленая добрасумленнасць ва ўсіх справах.

НА ЗДЫМКУ: настаўніца Хмялёўскай БШ Наталля Міхайлаўна ДАТЫК.

Фота
Аляксея ГАНЧУКА.

ЧЫТАЧ ХОЧА ВЫСВЕТЛІЦЬ

ЦІ МАЮ ПРАВА НА ВОДПУСК?

«Шмат гадоў прапрацаваў я тэхнікам-асеміяграфам у калгасе «Чырвоны партызан». У водпуску знаходзіўся мала. Увесь час мне выплачвалі кампенсацыю. У красавіку 1997 года вырашыў з работы звольніцца, напісаўшы пры гэтым дзве заявы: адну на выплату кампенсацыі за нявыкарыстаны водпуск у 1996 годзе, а другую - на водпуск за 1997 год. Першую просьбу задаволілі, а наокуп другой эканаміст калгаса сказаў, што мне водпуск не належыць, таму што я звальняюся.

Прашу рэдакцыю высветліць маё пытанне ў кампетэнтных спецыялістаў і даць адказ: ці маю права на водпуск? Іван Міхальчук, в. Лукава».

Адказаць на пытанне, якое хоча высветліць наш чытач, рэдакцыя напісала памочніку пракурора раёна Іну Клышчан:

«Як вядома, у адпаведнасці з арт. 71 КЗАП нашай рэспублікі за першы год работы водпуск даецца работнікам пасля 11 месяцаў бесперапыннай работы ў наймальніку. Водпуск за другі

і наступныя гады можа быць дадзены ў любы час работы года, у адпаведнасці з чарговым прадастаўленнем водпуску».

У стаж работы згодна з арт. 72 КЗАП РБ, што дае права на водпуск, уключаюцца:

1. Фактычна прапрацаваны час;
2. Час, калі работнік фак-

тычна не працаваў, але за ім захоўваліся месца работы і заробатная плата;

3. Іншыя перыяды часу, прадугледжаныя законодаўствам.

У адпаведнасці з арт. 75 КЗАП РБ па пісьмовай заяве работніка, а таксама па ўзгодненні з наймальнікам штогадовы водпуск (за выключэннем 6 рабочых дзён) змяняецца грашовай кампенсацыяй.

Згодна з арт. 74 КЗАП РБ забараняецца непрадастаўленне водпуску на працягу двух гадоў запар.

АД РЕДАКЦЫІ. Карэспандэнт удакладніла пытанне І. М. Міхальчука ў інспектара па кадрах калгаса «Чырвоны партызан». Спецыяліст растлумачыла, што

Іван Мікалаевіч напісаў заяву на выплату яму кампенсацыі за нявыкарыстаны водпуск у 1996 годзе. Калі ў яго ёсць жаданне і неабходнасць, той жа І. М. Міхальчук можа напісаць заяву на водпуск за 1997 год. Праўда, у адпаведнасці з арт. 72 КЗАП нашай рэспублікі ён мае права не на ўвесь водпуск, а толькі за час, на працягу якога фактычна працаваў ці за 4 месяцы: са студзеня па красавік.

Калі такой неабходнасці няма, І. М. Міхальчук зноў жа мае права атрымаць грашовую кампенсацыю за нявыкарыстаны дні водпуску ў момант разліку.

Падрыхтавала Ірына КАСЦЕВІЧ.

ТОРТ З ПЯЦЦЮ СВЕЧКАМІ АД БЫЛОЙ НАСТАЎНІЦЫ

У той суботні дзень, калі ва ўсіх школах ішлі заняткі, у трэцій святкавалі. Дарэчы, кожны год 11 студзеня тут не вучацца - гэтая дата - дзень нараджэння школы. А тут юбілей, да яго доўга рыхтаваліся. І калі ўжо школа з'яўляецца самаасоблівай маленькай краінай, дык тут вырашылі стварыць сваю эмблему, дэвіз, гімн, з прадстаўлення якіх і пачалося святкаванне юбілею.

Школе - 5 гадоў. Прамежак часу невялікі. Гэта толькі чарговая веха на шляху да новых вяршынь. Як вядома, твар школы - гэта яе вучні. 199 выпускнікоў за гэты час засталіся па сценам школы ўжо. 16 з іх атрымалі атэстаты асабога ўзору. Многія вучні - пераможцы і прызёры абласных і раённых алімпіяд. І нават некааторыя з іх у той дзень не былі на святкаванні, таму што ўдзельнічалі ў абласных прадметных алімпіадах разам са сваімі настаўнікамі. Апошнія, дарэчы, у якасці членаў журы. Гэта таксама сведчыць аб высокай кваліфікацыі педагогаў. У школе створаны цудоўныя кабінеты інфарматыкі, матэматыкі, хіміі, геа-

графіі, замежнай мовы, ёсць вядомыя дзве спартыўныя залы.

Настаўніцкі калектыў - гэты 74 выкладчыкі і выхавальніцы. У асноўным з дзецімі працуюць маладыя педагогі. Толькі 5 месяцаў назад уліўся ў калектыў выпускнік Брэсцкага педагогічнага ўніверсітэта Мікалай Навумчык, а яму здаецца, як сказаў ён, выступаючы на ўрачыстым сходзе, што працуе тут усе 5 гадоў. Так лёгка і адрозу «прыжыўся» ён сярод педагогаў. За гэты час малады настаўнік стварыў цудоўны кабінет беларускай мовы і літаратуры, а ў галаве яго - яшчэ мора задум, таму што ў маладога педагога планы напалеонаўскай і вялікая да працы любоў.

Маладым працуюцца лёгка, таму што побач заўсёды плячэ старэйшых. Колькі цёплых слоў было сказана ў адрас Галіны Аляксандраўны Пігулеўскай, Кацярыны Васільеўны Пацяюк, Марыі Пятроўны Федарук, Алі Міхайлаўны Піваваравай, Леаніда Васільевіча Касяня і іншых вопытных настаўнікаў, у якіх шмат паслядоўнікаў, што вучацца цяпер у педагогічных вузах.

Калі да трыбуны падышла

Галіна Аляксандраўна Пігулеўская і пачала гаварыць, зала сціхла. Мне чамусьці падумалася, што менавіта такая цішыня пануе і на ўроках гэтай настаўніцы, таму што ўмее яна навучыць «грызці навуку», чым і выклікае павагу да сябе і сярод вучняў, і сярод калег. За плячыма яе - 40 гадоў

ЮБІЛЕІ

настаўніцкай працы, 38 з іх - на адным месцы - у школе N 2, а потым у трэцій (школа-юбіляр была створана ў асноўным на базе другой: сюды перайшлі многія настаўнікі і вучні). Дык вось Галіна Аляксандраўна вельмі ўдзячна калектыву, які падтрымаў яе ў цяжкіх хвілінах мацярынскага гора, яна даўно на пенсіі, але працягвае працаваць. І са школай будзе доўга яшчэ звязана сэрца настаўніцы - тут вучыцца яе маленькі ўнук.

Многія настаўнікі прысутнічалі на юбілеі ў якасці гасцей ужо. Проста некаторым давялося перайсці на іншыя месцы работы, другія ж пайшлі на пенсію, як Яніна Іосіфаўна Юралайц,

напрыклад. Прозвішча гэтай настаўніцы вядома як прозвішча аднаго з лепшых лінгвістаў у нашым раёне. Для мяне ж асабіста - гэта яшчэ надзвычай абаяльная жанчына, прыгожай душы чалавек, інтэлектуал, інтэлігент, цікавейшы суб'ект. Яна не магла не падзякаваць школе за тое, як за такі кароткі тэрмін - за 5 гадоў - тут з'явілася столькі зялёных насаджэнняў, што сведчыць аб тым, колькі працы ўкладзена ва ўсё гэта! «І невыпадкава, відаць, - гаварыла яна, тонка падмеціўшы, - што на школьнай эмблемы побач з другімі сімваламі школьнага жыцця намалявана і палівачка, якая сімвалізуе працу, любоў да яе юнай душы». Яніна Іосіфаўна спецыяльна да свята спяка цудоўнейшы юбілейны торт, на якім гарэлі 5 свечак. Патушыць іх яна прапанавала капітану настаўніцкага карабля Івану Барысавічу Шышку, выказаўшы пры гэтым пажаданні, каб яму давялося яшчэ патушыць столькі свечак, толькі з нулём. Жарт, але цёплы і прыемны.

Вялікая група настаўнікаў і работнікаў школы была ўзнага-

роджана Ганаровымі граматамі і грашовымі прэміямі. Свае, відаць, першыя ў жыцці зарплаты за поспехі ў вучобе і спорце атрымалі лепшыя вучні школы.

А яшчэ юбілей быў адзначаны вялікімі канцэртамі, які падрыхтавалі першыя школы і іх аднагодкі з першай і другой школ горада. Прыехаўшы са сталіцы на канікулы да бацькоў, не мог не прыйсці сюды і былы вучань многіх цяперашніх настаўнікаў - Саша Масяйчук, музычна адораны і таленавіты некалі падлетак, а цяпер студэнт Беларускай Акадэміі музыкі. Саша, зразумела ж, прыхапіў з сабою баян. Слухаючы яго з пранікнёным пачуццём, упэўнена, што многія былія Сашыны педагогі былі перакананы: як таленавіты музыкант, цудоўны прафесіянал Саша адбыўся. Калі ён пакідаў сцэну, зала вітала яго стоячы, сціляючыся перад яго выканаўчым майстэрствам.

Яшчэ раз дазволю сабе паўтарыцца: твар школы - яе вучні, яе выпускнікі. Паболей табе такіх, як Саша Масяйчук, сярод наша школа N 3! І яшчэ раз з юбілеем!

Ніна СВІЦЮК.

У наш час пайсцёнай электронікі і самых сучасных сродкаў сувязі, мітусні, а для некага проста барацьбы за выжыванне, нахлестачы на, здавалася б, дастатковую колькасць інфармацыі і аналогу культуры і адначасна, чалавек нахлестачы, як гэта ні дзіўна, застаецца адзін, застаецца сам-насам са сваімі набытымі праблемамі ці трапіць у сітуацыю, калі побач няма блізкага чалавека, які б мог цалкам зразумець. Каб хоць часткова адмысла такіх складанасці, пайсцёна былі створаны розныя псіхалагічныя службы. У мінулым годзе адбыўся чарговы выпуск псіхалагаў у Брэсцкім дзяржаўным інстытуте. Выпускніца факультэта, маларытчанка Алена Анатольеўна Некрашэўская пачала працаваць у ЦШ N 1 і з'яўляецца пакуль адзіным псіхалагам у нашым раёне.

З якімі праблемамі ёй даводзіцца сустракацца, над чым працуе псіхалаг кожны дзень, а таксама не шчырыя пароды - аб усім гэтым мы, пазнаёмыя чытачы, зможаце даведацца з інтэрв'ю нашаму карэспандэнту з псіхалагам Аленай НЕКРАШЭЎСКАЙ.

- Алена Анатольеўна, раскажыце, калі ласка, крыху пра сябе. Дзе вы нарадзіліся, вучыліся і г.д.?

- Свой расказ пра сябе я хачу пачаць з таго, што я сама маларытчанка, закончыла ў свой час ЦШ N 2 і паступіла ў Брэсцкі педагагічны інстытут. Закончыла, цяпер ужо ўніверсітэт, я ў мінулым годзе па спецыяльнасці біялогія-псіхалогія, і мяне размеркавалі на работу ў ЦШ N 1 на другой маёй спецыяльнасці. Працую я пакуль толькі псіхалагам. Калі гаварыць пра сямейны бок жыцця, то я замужам, у нашай сям'і падростае сын.

- Скажыце, калі ласка, што аказала ўплыў на вам выбар стаць менавіта псіхалагам?

- Адрозну магу адзначыць, што выбар гэты быў напалавіну выпадковым. Па-першае, таму што я ў дзяцінстве і юнацтве ўвесь час марыла звязаць сваё жыццё ў далейшым якім-небудзь чынам з медыцынай. Але з часам я зразумела, што медыкам я стаць не змогу. І вось пасля заканчэння школы зусім выпадкова пачала аб такой прафесіі, як псіхалаг, якая ўпершыню з'явілася ў нас у педінстытуте, і вырашыла туды паступаць. Я яшчэ не зусім добра ўяўляла ў той час, што гэта за прафесія, часткова былыя але з прафесій псіхіятра, Але адчула, што атрымаўшы яе, буду некалькі бліжэй да людзей і да іх праблем, і на падставе гэтага зрабіла свой выбар.

- Скажыце, калі ласка, ці абмяжоўваеца ваша работа толькі ў першай гарадской школе. Мабыцца, кола дзейнасці з'яўляецца нашым раёнам?

- Афіцыйна лічыцца, што працую я толькі ў ЦШ N 1, але калі я ішла на работу, то мяне папярэдзілі, што з той прычыны, што я пакуль адзіны псіхалаг у раёне, то магчыма, мне давядзецца працаваць не толькі ў першай гарадской школе. Канечне ж, я згадзілася з гэтым. Але адчуваю, што ў мяне дастаткова работ у гэтай школе, разам з гэтым не адмаўляю ў дапамозе ўсім іншым. Магчыма, яшчэ не ўсе ведаюць, што можна да мяне звярнуцца. Але ў мяне былі канкрэтныя выпадкі, калі даводзілася працаваць не толькі з вучнямі нашай школы. Напрыклад, быў спецыяльны выезд у Макраны, кансультацыя па прасьбе вучня з вёскі Велікары. Што тут можна яшчэ дадаць? Поле дзейнасці шырокае пакуль больш тэарэтычна, а практычна я пакуль больш працую ў ЦШ N 1.

- Хоць вы працуеце псіхалагам, вы зусім мала часу, ці можна ўжо выдзеліць нейкі асноўны праблемы, з якімі вам даводзіцца працаваць, з чым вы асабліва заняты?

- Я дапускаю думку аб тым, што праблема значна больш, чым вызначыла іх для сябе я. Але расказваю пра гэта на аснове таго, з чым мне за гэты час давялося сутыкнуцца практычна. Толькі на аснове назіранняў за вучнямі ў школе я ўбачыла мноства напрамкаў розных праблем для работ. Гэта і сярод дзяцей пачатковых класаў, сяродняга з'явіліся і асабліва сярод вучняў старэйшых класаў. Але, глядзячы на тое, з чым мне давялося сутыкнуцца практычна, у асноўным гэта праблемы падлеткавага ўзросту. Да мяне

гам, у якой вы прынялі ўдзел. Ці можаце раскажаць аб выніках і, магчыма, якія праблемы выдзелілі тут для сябе?

- Так, я згадзілася ўдзельнічаць у аднаголі лініі, магчыма, толькі таму, што адчуваю: не маю права адмовіцца, калі нехта мае патрэбу ў

масеў напачатку адаптавацца ў калектыве і спакойна пачаць сваю работу. Мне таксама падабаецца настайнікі калектыву. І адзінае, чаго ў мяне пакуль тут няма, гэта свайго рабочага кабінета. Але ў гэтым не віна школы, кіруюнтва, а проста няма пачатку магчымаці вырашыць гэтай пы-

ва ўсіх дзяцей псіхіка раніма. Я будую свае зносіны з сынама так, што калі будзе мінімум дапамогі, то каб хаця б было і мінімум шкоды. А наогул я стараюся, каб сын развіваўся ва ўмовах, дзе па-нэ ўзаемаадуменне, каб дзіцяці адчула, што яно асоба, што мае права прэтэнда-

ва больш даводзілася сустракацца з дзецьмі, у якіх мінімум праблем. А вось з «цяжкімі» падлеткамі работа пакуль толькі-толькі пачынаецца. Таму што, прапрацаваўшы ў школе паўгода, з многімі з іх я толькі зараз пачынаю знаходзіць агульную мову і паступова заваёўваю давер.

- Работа псіхалага заклучаецца ў першую чаргу ў тым, каб дапамагчы людзям. А ці можа кожны чалавек разлічваць на гэтую дапамогу?

- Так, мая галоўная задача - гэта дапамагчы чалавеку справіцца з той ці іншай праблемай. Не важна, гэтая праблема існуе аб'ектыўна ці яна суб'ектыўная. Так, аказваць дапамогу можна кожнаму чалавеку, але неабходна захаваць умовы для таго, каб гэтая дапамога ўсё ж такі была эфектыўнай. Гэта, першае, і самае галоўнае, каб чалавек сам гэтага жадаў. Калі чалавек сам не адчувае патрэбы прыйсці да псіхалага, а ідзе пад прымусам, то дапамога магчыма, але яна будзе базіравацца на тым, каб зноў жа адрозна заваёваць давер, знайсці нейкі кантакт і наблізіцца да душы і праблемы гэтага чалавека, дапамагчы яму яе ўбачыць. Калі ж гэтага не атрымаецца, то нічога змяніць нельга. А калі дзіця, падлетак, ці дарослы чалавек прыходзіць сам і няхай ён пакуль яшчэ не можа сфармуляваць сваю праблему, але проста скажа, што мне патрэбна дапамога, то яму дрэнна, але ён не ведае чаму, то тут работа будзе, і хутчэй за ўсё яна будзе праводзіцца эфектыўна. Таму што чалавек сам гатовы да таго, каб нешта змяніць у сваім жыцці, ці змяніць самоу. Другая ўмова для такой работы, гэта каб быў дастаткова высокі ўзровень інтэлекту ў чалавека. Гэта неабходна для таго, каб ён некалькі адэкватна ацэньваў сітуацыю, правільна ўспрымаў усё, што гаворыцца, і быў здольны на нейкі самааналіз. У супрацьлеглым выпадку змяніць чалавека ці яго погляд на тое, што адбываецца, немагчыма. Хаця б толькі таму, што чалавек проста не будзе разумець.

- Алена Анатольеўна, ці хацелі б вы, як псіхалаг, асобна нешта сказаць для шырокай аўдыторыі?

- Карыстаўшыся магчымасцю, я б хацела звярнуцца да людзей і сказаць, каб яны не баяліся слова «псіхалаг» і не пагардзілі гэтай прафесіяй. Таму што яна створаная для таго, каб дапамагчы людзям. І я ніколі не паверу, што чалавек жыве беспраблемна. Хаця наогул можа быць такое. Але ў кожнага чалавека, які думае, ёсць нейкія перажыванні. І перажыванні гэтыя могуць насяці характар сённяшняга дня, а ёсць праблемы, якія застаюцца пакутаваць чалавека і праследуюць яго ўсё жыццё, мабыць, нават з самага ранняга дзяцінства. Таму я хацела б сказаць людзям, каб яны заўжды карысталіся магчымасцю, калі яны ўзнікну, пагугарыць з псіхалагам, спецыялістам. Таму што набалелая праблема, якая праследуе і хвалюе чалавека вельмі доўгі час, аказвае ўплыў не толькі на яго псіхалогію, але і наогул фізічны стан. Гэта значыць, што ад гэтага могуць развівацца захворванні сардэчна-сасудзістай сістэмы, страўнікава-кішачнага тракту, так яны маюць псіхасаматычную прыроду. Ну а ў нашым годзе хочацца пажадаць, каб у кожнага з нас было як мага больш прычын для добрага настрою. Хочацца пажадаць усім людзям гармоніі. Гармоніі паміж унутраным «хаццём» і рэальным «магцём». Гэта, на мой погляд, галоўная ўмова псіхалагічнага і фізічнага здароўя.

- Валікі дзякуй.
Інтэрв'ю правёў
Сяргей МОШЧЫК.

ПСІХОЛАГ АЛЕНА НЕКРАШЭЎСКАЯ:

«МАЯ ГАЛОЎНАЯ ЗАДАЧА»

ДАПАМАГЧЫ ЧАЛАВЕКУ СПРАЎІЦА З ПРАБЛЕМАЙ»

маёй дапамозе, як псіхалага. Магчыма, з аднаго боку, гэта для мяне было і крыху ранава, таму што я, як псіхалаг, пакуль маю больш тэарэтычных ведаў, чым практыкі. Але ўсё ж такі я вырашыла паспрабаваць. І для мяне асабіста вынікі былі ў тым плане, што пашырыўся мой круг гледзя на дадзены сфэры псіхалогіі, калі можна так сказаць.

- Алена Анатольеўна, раскажыце, калі ласка, як вы знаходзіце кантакт з вучнямі? Яны да вас прыходзяць самі ці вы іх шукаеце?

- Калі я прыйшла працаваць у школу, то зусім не ведала ні класаў, ні саміх вучняў. Першы час перада мною стаяла задача пазнаёміцца з імі, хоць б зроква, што яны сабою ўяўляюць. Але я не была паспешным наглядальнікам, а ўсяляк імкнўшыся заваёваць пра сябе. Для гэтага выкарыстоўвала свае ўрокі, прыводзіла ў праводжу гутаркі ў пачатковых класах для таго, каб дзеці давяралі мне, ведалі, што я ёсць у школе. Таксама наведваю ўрокі і класныя гадзіны. Калі я прыходзіла на апошнюю, то ў час іх у мяне былі даверлівыя гутаркі - знаёмствы. Я дабілася таго, што вучні, у сваёй большасці, паверылі мне і пачалі даваць. Пасля гэтых сустрэч, разам з вучнямі пачалі прыходзіць да мяне самі. Бываюць такія сітуацыі, што гутарка з тым ці іншым вучнем проста напрошваецца ў плане яго праблем. Напрыклад, я чуў шмат разоў ад настаўнікаў, што ў вучня ёсць праблемы ва ўзаемаадносінах, ўзаемаадуменні, але я ўсяляк стараюся зрабіць так, каб гэты вучня сам пажадаў да мяне прыйсці ці проста вышліся быць гэта зрабіць. У супрацьлеглым выпадку шырай размовы атрымацца не можа. Таму што вучня ўспрымае мяне ў першую чаргу як настаўніка, і калі я яму скажу, каб ён заходзіў да мяне ў кабінет, што нам патрэбна пагаварыць, то шырай размовы ў такім выпадку не атрымаецца. Таму я раблю ўскосны падыход. Акрамя класных гадзін, на савецкіх прафілактыкі стараюся стаць на бок вучня, што ён гэта адчуў, як адчуў тое, што ён ўжо разумею. Пасля гэта ён ужо адчувае нейкую патрэбу прыйсці да мяне і пагаварыць.

- Я ведаю, што ў нашым раёне прыводзіць першую «прамая лінія» з псіхала-

танне. У той жа час адсутнічае рабочага месца не дае мяне права не працаваць. Таму стараюся як мага лепш выконваць сваю работу ў тых умовах, якія ёсць. Не бяруся пакуль катэгарычна меркаваць аб выніках яе, але лічу, што многае ўсё ж удаецца. Калі пачынала працаваць, то думала, што будзе добра, калі хаця б да канца вучэбнага года да мяне сталі б прыходзіць вучні, ужо не гаворачы пра пачатковы. Прайшло толькі паўгода, і ўжо наладжаныя цесныя кантакты як з першымі, так і з другімі. Для мяне гэта вельмі важна. Цяпер галоўная задача заключаецца толькі ў тым, каб працаваць так, каб тым, хто да мяне прыйшоў, не расчараваліся ў сваіх спадзяваннях.

- Алена Анатольеўна, скажыце, калі ласка, ці дапамагчы вам вашы тэарэтычныя веды на псіхалогіі ў выхаванні свайго сына?

- Майму дзіцяці толькі тры з паловай гады і невядома, якім яно будзе ў будучым. Думаю, калі сын стане дарослым чалавекам, толькі тады ў поўнай меры змогу меркаваць аб выніках сваёй намагаўся. Але на дадзены момант магу сказаць, што вельмі на псіхалогіі ў гэтай справе мяне, канечне ж, дапамагаюць. Мабыць, больш не ў тым плане, каб ажыццявіць усё задуманае і выхаванне дзіця такім, якім я яго хачу бачыць. Таму што ў дадзеным выпадку не ўсё залежыць толькі ад мяне і выхавання. У многім гэта залежыць ад таго гену, які ў яго ёсць, тых умоў, якія для яго стварыла не толькі я, але і дзяржава. Веды на псіхалогіі дапамагаюць у тым плане, што магу сабе растлумачыць усё тое, што я бачу, што назіраю ў паводзінах свайго дзіцяці. Таму што ў працэсе развіцця дзіцяці абавязкова маюць месца крынічныя моманты, назіраючы за якімі, некаторыя бачыць губляюцца, не ведаючы, што рабіць. Я стараюся будаваць свае паводзіны ў плане адносінаў з сынама так, каб не было нейкіх адмоўных вынікаў для вельмі ранімай псіхікі дзіцяці. Ранімай, таму што

ваў на тое, на што прэтэндуе мы, дарослыя людзі. Я тут маю на ўвазе адносіны ў сэнсе павагі. І самае галоўнае, стараюся выхаванне свайго сына такім, каб ён верыў у свае сілы, каб ведаў, што ў яго жыцці ўсё будзе залежаць толькі ад яго самога, што ніхто за яго не вырашыць асабістыя праблемы. Гэта дае магчымасць яму паверыць у сябе. А гэта для чалавека вельмі важна.

- Скажыце, калі ласка, дзеці, з якімі вы працуеце, часцей за ўсё з надбранадымі сем'ямі ці ёсць таксама дзеці з сем'ямі, дзе абстаноўка лічыцца спрыяльнай?

- Адказваючы на гэтай пытанне, трэба растлумачыць, што паняцце надбранадынянай сям'і вельмі не канкрэтнае. Спраў ў тым, што ў нашым жыцці іншы раз атрымліваецца так, што надбранадынянай лічыцца толькі тая сям'я, дзе бацькі п'юць ці не цікавяцца дзецьмі, абыхаваю да іх лёсу. Але бывае так, што сям'я з выгляду быццам бы і добрая, але для самога дзіцяці з'яўляецца нешчаслівай. Калі не паглыбляцца ў гэты падрабязнасці, то трэба сказаць, што дзеці, якія ў асноўным лічацца не праблемнымі ў школе, сям'і, нават часцей да мяне прыходзяць, чым іншыя. Акрамя таго, дзеці з непраблемных сем'яў нейкія больш адкрытыя, не закамплікаваныя. І яны не баяцца прызнацца ў тым, што ў іх ёсць нейкая праблема. А праблема ёсць у кожнага чалавека. У кожнага гэта залежыць ад таго гену, які ў яго ёсць, тых умоў, якія для яго стварыла не толькі я, але і дзяржава. Веды на псіхалогіі дапамагаюць у тым плане, што магу сабе растлумачыць усё тое, што я бачу, што назіраю ў паводзінах свайго дзіцяці. Таму што ў працэсе развіцця дзіцяці абавязкова маюць месца крынічныя моманты, назіраючы за якімі, некаторыя бачыць губляюцца, не ведаючы, што рабіць. Я стараюся будаваць свае паводзіны ў плане адносінаў з сынама так, каб не было нейкіх адмоўных вынікаў для вельмі ранімай псіхікі дзіцяці. Ранімай, таму што

ЦЯПЕР ЛЮБІМАЙ ПАРОЙ МОЖНА НАЗВАЦЬ ЗІМУ

Калі запытаць у дзяцей, якая пара года ім найбольш падабаецца, то большасць з іх назаве лета. Але нельга не згадаць і з імі, што і зіма таксама прыносіць шмат падарункаў, сюпрызаў, гульні, забаў. А самым галоўным падарункам Чараўніцы-Зімы з'яўляецца свята Новага года, з якога пачынаюцца доўгачаканыя зімовыя каникулы. Каникулы - гэта заўсёды радасць, смех, адпачынак, усё самае цікавае і прыемнае. А ў гэтым годзе яны былі асабліва незвычайнымі для многіх дзяцей раёна. Спрыяла гэтаму тое, што ў многіх школах былі створаны зімовыя лагеры адпачынку.

Не была выключэннем і Олтушская сярэдняя школа. Мы,

вучні, былі прыемна ўражаны такім падарункам. Хоць тэрмін наведвання лагера быў невялікі (усяго 10 дзён), але ўражанні ў нас хопіць надоўга.

Кожны дзень меў сваёсаблівы накірунак, які можна вызначыць нават па назве: «Дзень прыроды», «Дзень спорту», «Дзень прыгажосці», «Дзень сям'і», «Дзень гульні і цацкі», «Дзень разумнікаў і разумніц», «Свята народнага календара», «Дзень творчасці». Дзённым надоўга запомняцца спартланды, гульні на свежым паветры, камп'ютэрныя гульні, работа шахматнага клуба, інтэлектуальныя гутаркі, відэарыны, конкурс «Міс і мэн лагера». З влітку ахвотай дзеці наведвалі ро-

зняы гурткі, якія працавалі на працягу ўсёй лагернай змены. А да настольнага тэнісу, па якім дзеці за час занятак паспелі засумаваць, нават выстройвалася чарга.

КАНИКУЛЫ

Вельмі карысным ва ўзаемаадносінах паміж дзецьмі было тое, што лагер наведвалі як вучні малодшых класаў, так і старэйшыя. Спачатку гэта выклікала пэўныя цяжкасці, але потым усе былі задаволены тым, што старшакласнікі з'явіліся апекунамі сваіх малодшых сяброў.

Захалляючыся лагерным

жыццём, нельга не ўспомніць і пра тое, якія смачныя, каларыйныя і вітамінныя снеданні і абеды гатавалі нашы павары. Ежа - гэта асалода смакам, і дзеці гэта адчулі вельмі выразна. Штодзень наведвальнікі лагера маглі пакаштаваць натуральныя сокi, апельсіны, бананы, яблыкі, йогурт і г.д.

Усю гэтую атмасферу дабрабыту, утульнасці, сяброўства дапамагалі нам ствараць нашы настаўнікі, якія былі з намі на працягу ўсёй змены. Асабліва вялікае значэнне для дзяцей мела дзейнасць і падтрымка начальніка лагера Ігара Міхайлавіча Дзятлоўскага, сацыяльнага педагога Тамары Мікалаеўны Дзятлоўскай і педагога-аргані-

затара Валянціны Уладзіміраўны Жайнерык. Добрым момантам ва ўзаемаадносінах паміж дзецьмі і настаўнікамі было тое, што ў лагеры працавалі ўсе педагогі школы. І гэта дало магчымасць вучням малодшых класаў пазнаёміцца бліжэй са сваімі будучымі настаўнікамі.

А таксама вялікі дзякуй хочацца сказаць калгасу «Перамога» за штодзённую і своечасовую дастаўку дзяцей у лагер з іншых вёсак.

Пасля такога адпачынку мы думаем, што многія дзеці любімай парой года назавуць зіму.

Вучанцы Олтушскай СШ
Олія НАЗАРУК
і Ірына ТРЫЧУК.

НОВАЕ Ё КОДЭКСЕ АБ АДМІНІСТРАЦЫЙНЫХ ПРАВАПАРУШЭННЯХ

Прэзідэнт Рэспублікі Беларусь падпісаў Закон «Аб унясенні змяненняў і дапаўненняў у Кодэкс Рэспублікі Беларусь аб адміністрацыйных правапарушэннях», які быў прыняты Палатай прадстаўнікоў, адобраны Саветам рэспублікі і з 11 снежня 1997 года ўступае ў сілу. У мэтах інфармавання насельніцтва рэдакцыя друкуе інтэрв'ю з начальнікам упраўлення ДАІ МУС Беларусі А.А.Чуднікавым.

Кар.: Алег Аляксеевіч, чым выклікана неабходнасць унясення змяненняў і дапаўненняў у Кодэкс Рэспублікі Беларусь аб адміністрацыйнай адказнасці?

А.А.Чуднікаў: У першую чаргу, гэта звязана з той сітуацыяй, што складаецца сёння на дарогах рэспублікі. Нягледзячы на некаторую стабілізацыю становішча з аварыйнасцю, прававы нігілізм удзельнікаў дарожнага руху дасягнуў, на мой погляд, той мяжы, за рамкі якой з аптымізмам глядзець проста немагчыма. І ўжо зусім недапушчальнае становішча, калі на дарогах у выніку парушэнняў правілаў дарожнага руху гіне і атрымлівае пакаленчаныя столькі людзей. Пры гэтым усе мы, наша дзяржава неапраўдана нясем вялікі маральныя і матэрыяльныя страты. Да прыкладу, за перыяд з 1991 па 1996 гады ў аварыях загінула 11 тысяч 911 (!) чалавек, што складае 17,6 працэнта ад агульнай колькасці загінуўшых у рэспубліцы за гэты перыяд. Больш за 70 працэнтаў тых, хто пацярпеў, асобы працаздольныя. Урон, нанесены народнай гаспадарцы, вылічваецца сотнямі мільярд рублёў.

Галоўнымі віноўнікамі дарожных трагедый параненым і загінуўшым удзельнікам вадзіцеляў транспартных сродкаў, на долю якіх прыпадае 72 працэнта ДТЗ. Асноўнымі прычынамі іх застаюцца грубая

парушэнні правілаў дарожнага руху, такія, як кіраванне транспартам у стане ап'янення - 17,8 працэнта, няправільны выбар хуткасці руху - 14 працэнтаў, выезд на паласу сустрэчнага руху - 12,5 працэнта.

У гэтай, вельмі няпростай сітуацыі, адказнасць за правапарушэнні ў сферы дарожнага руху, якая існавала раней, далёка не з'яўлялася тым фактарам, які мог бы ўтрымаць вадзіцеля ад учынення супрацьпраўных дзеянняў, а тым самым, выклічыць магчымасць узнікнення на дарозе канфліктнай сітуацыі. На жаль, толькі летас супрацоўнікамі міліцыі спынена звыш 3 мільёнаў парушэнняў правілаў дарожнага руху, у тым ліку 650 тысяч - за перавышэнне ўстаноўленай хуткасці, больш за 70 тысяч - за кіраванне транспартам у стане ап'янення, інакш, штогод у рэспубліцы пазбаўляюцца права кіраваць аўтамабілімі больш за 190 неметагэаграфічных вадзіцеляў. Калі з транспартных сродкаў, якімі яны кіравалі, скласці калону, дык яе даўжыня, з улікам бяспечнай дыстанцыі паміж транспартнымі сродкамі, была б больш за 6 кіламетраў.

А цяпер уявіце такую «п'яную» калону аўтамабіляў, якая рухаецца па нашых дарогах... Ды яшчэ ўлічыце, наколькі больш доўгім стаў бы гэты злавожны хвост, калі б сюды дадаць усіх тых нецвярозых, хто не трапіў пад увагу работнікаў ДАІ.

Безумоўна, такая непрыглядная сітуацыя ўзнікла не ўчора, і да распрацоўкі праекта Закона «Аб унясенні змяненняў і дапаўненняў у Кодэкс Рэспублікі Беларусь аб адміністрацыйных правапарушэннях» мы прыступілі тры гады назад. За гэты час было ўнесена дастаткова паправак рознымі міністэрствамі і ведамі, дзе праект дакумента разглядаўся і ўзгадняўся. Плюс да ўсяго шмат разумных прапановаў паступіла не-

пасрэдна ад дэпутатаў Палаты прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь, якімі 11 лістапада 1997 года праект Закона быў прыняты, а затым адобраны Саветам Рэспублікі і падпісаны Прэзідэнтам нашай дзяржавы.

У сілу За-кон уступае ў 11 снежня мінулага года, з дня яго апублікавання ў газеце «Звязда».

Кар.: У якіх артыкулах адбыліся найбольш значныя змяненні?

А.А.Чуднікаў: Змяненні многія артыкулы Кодэкса, якімі прадугледжана адказнасць за парушэнні Правілаў дарожнага руху. Перш за ўсё змяненні, калі гаварыць проста, памеры штрафаў.

Напрыклад, за кіраванне транспартам у стане алкагольнага ап'янення цяпер вадзіцелі могуць быць аштрафаваны ад 5 да 20 мінімальнага зарплата, што складзе 1-5 мільёнаў рублёў адпаведна. Да прыняцця Закона штраф вагаўся ў межах ад 500 тысяч да мільёна рублёў.

Скажам, у артыкуле 119 (невываненне вадзіцелямі патрабаванняў работнікаў міліцыі аб спыненні транспартных сродкаў) унесена дапаўненне з вырашэннем пытання, якое цікавіла шматлікіх вадзіцеляў. Так, у прыватнасці, сказана, што «у цёмны час сутак па-за населеным пунктам побач з работнікам міліцыі павінен знаходзіцца спецыяльны аўтамабіль з прабліскавым маячком».

Думаецца, няма сэнсу пералічваць сёння ўсе артыкулы са змяненнямі - Закон апублікаваны і яго неабходна ведаць не толькі работнікам Дзяржаўнай інспекцыі, але і ўсім удзельнікам дарожнага руху. Калі ж нешта застаецца незразумелым, мы гатовы даць дадатковыя тлумачэнні праз сродкі масавай інфармацыі.

Кар.: Кому будзе вызначана п'яная вадзіцель і вельміно штраф у рамках прадугледжаных Кодэ-

сам, і ці можа вадзіцель няк лаўліваць на рашэнне адказнай асобы?

А.А.Чуднікаў: Меры адміністрацыйнага ўздзеяння вызначаюцца той адказнай асобай, у кампетэнцыі якой ўваходзіць разгляд справы. Пры накладванні спагнання будучы ўлічвацца як аб'яўляючыя віну абставіны, так і змяжваючыя, а таксама асоба парушальніка, у прыватнасці, яго матэрыяльнае становішча.

Кар.: У Кодэксе аб адміністрацыйных правапарушэннях дастаткова шмат выпадкаў, якія прадугледжваюць пакаранне ў выглядзе пазбаўлення правоў на кіраванне транспартным сродкам. Ці не плануецца ў будучым адмяніць ад падобнай практыкі, як гэта прынята ў многіх заходніх краінах?

А.А.Чуднікаў: Адмовіцца ад падобнай практыкі ў хуткім будучым мы лічым неметагэаграфічным, таму што, згадзіся, не ўсё вымараецца рублём і гэты від пакарання для многіх вадзіцеляў з'яўляецца сёння рэальным рычагом уздзеяння.

Больш таго, адначасна, што акрамя артыкулаў адміністрацыйнага Кодэкса, якія існавалі раней і прадугледжвалі пазбаўленне вадзіцельскіх правоў, новым Законам падобнае пакаранне ўведзена яшчэ ў адзін артыкул - за перавышэнне ўстаноўленай хуткасці руху больш чым на 20 км/г, якое ўчынена паўторна на працягу года пасля прымянення мер адміністрацыйнага спагнання за такое ж правапарушэнне, вадзіцель можа пазбаўцца вадзіцельскіх правоў тэрмінам ад 6 да 12 месяцаў.

Кар.: Якім чынам павінен плаціцца штраф - наяўнымі ці праз Ашчадкас?

А.А.Чуднікаў: Пры складанні пратакола і вынасенні паставы аб накладванні адміністрацыйнага спагнання штраф уплачваецца ва ўстано-

банка.

За асобныя саставы правапарушэнняў, а яны абумоўлены ў арт. 273 Кодэкса Рэспублікі Беларусь аб адміністрацыйных правапарушэннях, штраф можа ўзімацца на месцы парушэння без складання пратакола. Пры гэтым парушальніку выдаецца квітанцыя ўстаноўленага ўзору аб прыёме штрафу.

Калі парушальнік не згодны з парушэннем, якое ён допусціў, штрафаваць яго на месцы забаронена.

Кар.: Ці не думаеце вы, што павелічэнне штрафаў «ударыць» перш за ўсё, па сярэднезабеспечаных вадзіцелях, а «новыя беларусы» як ездзілі, так і будуць ездзіць?

А.А.Чуднікаў: Перш за ўсё хачу адзначыць, што ўплата штрафу за парушэнні Правілаў дарожнага руху, гэта не які-небудзь абавязковы падатак. У нас тысячы і тысячы вадзіцеляў, прычым са значным стажам, якія не мелі за сваё жыццё ніводнага спагнання ад прадстаўнікоў ДАІ. Лічыце, што і ў вас лішняя капейка не вадзіцеля, барыце прыклад з законапаўняючых удзельнікаў руху.

Але тым не менш, прадбаччы менавіта такую сітуацыю, мы прапанавалі ўнесці ў памер штрафу вялікую разбегку паміж мінімальнай і максімальнай сумай. Гэта, думаецца, апраўдана. Больш таго, у асобных выпадках правапарушальнік можа быць вызвалены ад адміністрацыйнай адказнасці з накіраваннем справы на разгляд у грамадскую арганізацыю, у працоўны калектыв.

Кар.: Ці не плануецца адмяна талона папярэджання?

А.А.Чуднікаў: Не, адмяна талона да вадзіцельскага пасведчання не плануецца.

Кар.: Ці можаце вы сказаць некалькі слоў пра штрафныя санкцыі за парушэнні ПДР у нашых блізкіх суседзях?

А.А.Чуднікаў: Калі

судзіць пра строгасць Закона, дык наш Закон больш мяккі, чым аналагічныя на Украіне, у Літве, Польшчы, Расіі.

Кар.: Усе мы пешаходы. Якія штрафы прадугледжаны для гэтай катэгорыі ўдзельнікаў руху?

А.А.Чуднікаў: Пешаходы за парушэнні правілаў дарожнага руху могуць быць папярэджаны ці аштрафаваны ў памеры ад 0,1 да 0,5 мінімальнага заробатных плат, ці ад 20 да 100 тысяч рублёў. За парушэнні, якія пацягнулі за сабой стварэнне аварыйнага становішча і ДТЗ, штрафныя санкцыі больш высокія.

Кар.: За што і якую адказнасць нясуць кіраўнікі прадпрыемстваў, арганізацый і устаноў, у якіх ёсць транспартныя сродкі?

А.А.Чуднікаў: Кіраўнікі таксама нясуць адказнасць:

- за допуск да кіравання транспартнымі сродкамі вадзіцеляў, якія не падлягаюць аўтамабілізацыі ў стане алкагольнага ап'янення ці пад уздзеяннем наркотычных сродкаў і псіхатропных ці таксічных рэчываў;

- за выпуск на лінію няспраўных ці перабудаваных без адпаведнага дазволу транспартных сродкаў, альбо не зарэгістраваных ва ўстаноўленым парадку, а таксама такіх, што не прайшлі дзяржаўны тэхнічны агляд;

- за невякананне прадпісанняў Дзяржаўнай інспекцыі аб ахвіцэўцы і ва ўстаноўленым парадку мерапрыемстваў па бяспецы дарожнага руху.

Кар.: Хто, акрамя супрацоўнікаў ДАІ, мае права накладваць адміністрацыйныя спагнанні?

А.А.Чуднікаў: Акрамя супрацоўнікаў Дзяржаўнай інспекцыі справы аб адміністрацыйных парушэннях правілаў дарожнага руху могуць разглядавацца начальнікамі, намеснікамі начальнікаў (упраўленцаў) унутраных спраў раённых, гарадскіх, раённых у гарадах выканачых і распараджальных органаў.

"ГОЛАС ЧАСУ"

ЗАСНАВАЛЬНІКІ:

Маларыцкі раённы Савет дэпутатаў, раёны выканаўчы камітэт, калектыв

радацый газеты "Голас часу".

Рэгістр. № 423

НАШ АДРАС:

225910, г.Маларыта, вул. Кастрычніцкая, 20.
ТЭЛЕФОНЫ: рэдактары - 23-3-51, адказнага сакратара - 23-3-00, карэспандэнтаў - 22-8-96, бухгалтэры (прыём аб'яў) - 22-2-20.

Рэдактар Віталь МІГАЛЕВІЧ.

Думкі аўтараў апублікаваных матэрыялаў могуць не супадаць з думкай рэдакцыі.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы ў парадку дыскусіі, абмеркавання.

Газета набрана і звырстана на настольна - выдавецкай сістэме (225910, г.Маларыта, вул.Кастрычніцкая, 20).

Адрукавана афсетным спосабам у Брэсцкай друкарні ўпраўлення па друку аб'яваў (224637, г.Брэст-30, вул.Маскоўская, 75). Выходзіць у сераду і суботу.

Індэкс 63953, аб'ём - 1 друкаваны аркуш, фармат А3.

ЗАКАЗ 48

Тыраж 2770

13.01.98